

درس های انقلاب بهمن ۱۳۵۷ را به خاطر بسپاریم!

قیام مسلحانه ۱۳۵۷ و در محور آن اعتصاب عمومی کارگران شرکت نفت و سایر اقشار زحمتکش جامعه منجر به سرنگونی نظام شاهنشاهی شد. اما به علت نبود رهبری انقلابی کارگری قدرت سیاسی توسط خمینی از مردم ربوده شد. در آن دوره، تظاهرات خیابانی و اعتراضات میلیونی مردم ایران به علت نبود رهبری بدست یک رژیم ارتجاع دیگر افتاد.

امروز نیز تمامی جریانات بورژوایی از سلطنت طلبان گرفته تا سندیکالیست و رفرمیست ها ادعای رهبری داشته و مردم را به شورش تشویق کرده تا رهبری خود را بر جوانان اعمال کنند.

جوانان ایران باید هشیارانه در صدد سازماندهی مستقل خود و جدا از رهبری بورژوازی اقدامات لازم را انجام دهند. وظایف اصلی مارکسیست های انقلابی در وضعیت کنونی ضمن شرکت فعال در اعتراضات توده ای از قرار زیرند:

۱- ساختن هسته های مخفی با فعالان مبارز و مورد اعتماد برای تضمین تداوم مبارزات.

۲- ارتباط گیری با کارگران پیشرو به ویژه کارخانه هایی که اخیرا اعتصابات را سازمان داده اند. طرح و تبلیغ شعار مرکزی: اعتصاب عمومی کارگری!

۳- طرح شعار سرنگونی رژیم و استقرار حکومت کارگری برای تضمین استقلال خود از رهبران بورژوا و تحقق رهبری کارگران. رهبری سرمایه داری با هر چهره ای که ظاهرا می شوند قابل اعتماد نیستند!

شوراهای کارگری به مثابه قدرت انقلاب آتی و تشکیل حزب پیشتاز کارگری به مثابه رهبری کننده انقلاب برای پیروزی انقلاب سوسیالیستی در ایران تعیین کننده است.

مازیار رازی
۱۱ دی ۱۳۹۶